

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 6C/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200854
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Bašťová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:8421200854.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Luciou Bašťovou v spore žalobcov: 1/ G.. C. E., A.. XX.XX.XXXX, W. M. XXXX/XX, XXX XX Ľ., 2/ P. E., A.. XX.XX.XXXX, W. M. XXXX/XX, XXX XX Ľ., právne zastúpených JUDr. Martinom Staroňom, advokátom, so sídlom Hlavná 89, 080 01 Prešov proti žalovanému: P. Ľ., A.. XX.XX.XXXX, W. U.. N. XXXX/XX, XXX XX O., právne zastúpenému Hudzík & Partners s. r o., so sídlom Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654 o zaplatenie sumy 45.679,57 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, o výške ktorého po právoplatnosti rozsudku rozhodne súd samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca 1/ žalobou doručenu Okresnému súdu Kežmarok dňa 06.05.2021 o 13:25 hod. žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 20.725,93 eur titulom náhrady škody spôsobenej trestným činom a na náhradu trov konania. Žalobkyňa 2/ žalobou doručenu súdu dňa 06.05.2021 o 13:42 hod. žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 24.953,64 eur taktiež titulom náhrady škody spôsobenej trestným činom a na náhradu trov konania. Spor o tejto žalobe bol vedený pod sp. zn. 5C/8/2021. Nakoľko mal súd za to, že strany na tom istom skutkovom základe v oboch konaniach uplatňujú rovnaké prostriedky procesného úroku a procesnej obrany vo vzťahu k samotnému predmetu sporu a aj rozsah dokazovania je v oboch sporoch rovnaký, v záujme hospodárnosti konania uznesením č. k. 6C/16/2021-58 zo dňa 10.09.2021 spojil tieto konania s poukazom na § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku na spoločné konanie pod sp. zn. 6C/16/2021. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.09.2021.

2. Žalobu odôvodnili tým, že rozsudkom č. k. 7T 122/2016 - 702 zo dňa 05.09.2017 Okresný súd O. uznal žalovaného vinným zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa 239 ods. 1 písm. a) ods. 4 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že ako prokurista obchodnej spoločnosti do 23.05.2011 pod názvom S. O., X..H..E., ktorému vznikla funkcia zápisom do obchodného registra dňa 20.05.2011, uskutočnil dňa 06.05.2011 na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim S. O., X..H..E.. a kupujúcim P. Ľ. C. a dňa 16.06.2011 na základe dodatku č. 1 ku kúpnej zmluve zo dňa 06.05.2011, predaj spoluvlastníckeho podielu 1/2 k celku z nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, v k. ú. O., taktiež dňa 09.05.2011 na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim S. O., X..H..E., O. a kupujúcim U.. P. T. uskutočnil predaj nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX v k. ú. O., ktoré boli pôvodne vlastnené v uvedených podieloch subjektom S. O., X..H..E., kde aj napriek predaju majetku spoločnosti nedošlo ani k čiastočnému uspokojeniu pohľadávok veriteľov, a to G.. C. E. a P. E., o ktorej rozhodol Okresný súd v O.P. rozsudkom sp.

zn. 3C/140/09 zo dňa 15.07.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.06.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Q. F. zo dňa 17.05.2011 sp. zn. 6Co/51/2010 v prospech týchto veriteľov, čím týmto konaním zmaril uspokojenie poškodených veriteľov obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E., a to G.. C. E., ktorému spôsobil škodu vo výške 20.725,93 eur a P. E., ktorej spôsobil škodu vo výške 24.953,64 eur, teda spolu škodu vo výške 45.679,57 eur. Krajský súd F. rozsudkom č. k. 4To/16/2019-756 zo dňa 19.12.2019 doplnil na základe odvolania žalobcov ako poškodených do rozsudku Okresného súdu O. chýbajúci výrok, ktorým podľa § 288 Trestného poriadku odkázal poškodených s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

3. Tvrdiac, že protiprávnym konaním žalovaného spočívajúcim v spáchanom trestnom čine im bola spôsobená škoda, ktorú si v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku uplatnili voči žalovanému ako obvinenému v trestnom konaní, považujú tento ich nárok za preukázaný a nesporný. Zároveň mali za to, že z ich strany boli naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, škoda, príčinná súvislosť a zavinenie. Výšku škody si v trestnom konaní uplatnili titulom rozsudku Okresného súdu O. č. k. 3C/ 140/09 - 224 zo dňa 15.07.2010, kde v právnej veci žalobcov proti žalovanému S. O., X..H..E., F. XX, O., G.: XXXXXXXX rozhodol súd tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť v prospech žalobcu 1/ sumu 20.725,93 eur s úrokom z omeškania vo výške 10,5% ročne od 01.01.2009 do zaplatenia a v prospech žalobkyne 2/ sumu 24.953,64 eur s úrokom z omeškania vo výške 10,5 % ročne od 01.01.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.06.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v F. sp. zn. 6Co/51/2010 zo dňa 17.05.2011. V predmetnom trestnom konaní bol právoplatne odsúdený žalovaný- fyzická osoba, ako prokurista obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E., ktorá bola zaviazaná rozsudkom Okresného súdu O. č. k. 3C/140/09 -224 na zaplatenie sumy 45.679,57 eur žalobcom, pričom Krajský súd v F. v predmetnej trestnej veci odkázal žalobcov s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Týmto bola podľa nich preukázaná zodpovednosť žalovaného za škodu, porušenie jeho právnej povinnosti, ktoré spočíva v jeho protiprávnej, a to trestnej činnosti, ako aj príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti. Výška spôsobenej škody bola preukázaná právoplatným rozsudkom Okresného súdu O. č. k. 3C/140/09 -224 zo dňa 15.07.2010. Žalovaný spôsobil žalobcom škodu úmyselne, keďže trestný čin spáchal dňa 06.05.2011, keď ako prokurista obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E., uzatvoril kúpne zmluvy.

4. Ohľadne premlčania poukázali na to, že k udalosti, z ktorej vznikla škoda, došlo dňa 06.05.2011, a preto premlčacia doba je 10 rokov odo dňa 06.05.2011 do 06.05.2021, pričom žalovaný škodu spôsobil úmyselne, nakoľko trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) ods. 4 Trestného zákona je úmyselným trestným činom. Žalovaný na hlavnom pojednávaní pritom urobil vyhlásenie podľa 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku. Počas trestného konania, v ktorom si uplatnili nárok na náhradu škody premlčacia doba spočívala (bola prerušená), pričom o tom, kto im škodu spôsobil sa dozvedeli až právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v F. sp. zn. 4To/16/2019 zo dňa 19.12.2019, a teda subjektívna 2-ročná lehota plynie od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom celková objektívna premlčacia doba 10 rokov je ohraničená dátumom dňa 06.05.2021. Je preto podľa nich nepochybné, že ich nárok na náhradu škody nie je premlčaný. Rovnako sa nejedná o tzv. res iudicata, nakoľko nejde o tú istú vec medzi tými istými účastníkmi konania, keďže v právnej veci vedenej na Okresnom súde O. pod sp. zn. 3C/140/09 bola žalovaným obchodná spoločnosť S. O., X..H..E.. a právnym titulom judikovania pohľadávky bolo nezaplatené nájomné, pričom v tomto prípade na základe tejto žaloby je žalovaným fyzická osoba - právoplatne odsúdený prokurista a právnym titulom je nárok žalobcov ako poškodených na náhradu škody spôsobenej trestným činom.

5. Žalobcovia ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označili a predložili rozsudok Okresného súdu O. č. k. 7T/122/2016-702 zo dňa 05.09.2017, odvolanie poškodených proti rozsudku Okresného súdu O. sp. zn. 7T/122/2016, rozsudok Krajského súdu F. č. k. 4To/16/2019-756 zo dňa 19.12.2019, rozsudok Okresného súdu O. č. k. 3C/140/2009-224 zo dňa 15.07.2010 a rozsudok Krajského súdu F. sp. zn. 6Co/51/2010 zo dňa 17.05.2011. Zároveň navrhli, aby súd pripojil spisy Okresného súdu O. sp. zn. 3C/140/2009 a sp. zn. 7T/122/2016.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 01.06.2021 nesúhlasil s podanou žalobou a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko je zrejmé, že bol právoplatne odsúdený trestným súdom pre trestný čin poškodzovania veriteľa v štádiu pokusu, čím bol naplnený prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti za škodu, avšak ďalšie predpoklady žalobcovia vo svojej žalobe neodôvodnili. Nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že výška škody je preukázaná právoplatným rozsudkom Okresného súdu O. č.

k. 30/140/09-224 zo dňa 15.07.2010, pretože žalobcovia neuviedli, že si túto judikovanú pohľadávku voči obchodnej spoločnosti - S. O., X..H..E., G.: XXXXXXXX (neskôr F. O. X..H..E..) uplatnili v rámci konkurzu, ktorý bol na ňu vyhlásený Okresným súdom F. vo veci sp. zn. 3K/40/2011 s účinkami od 21.10.2011 a žalobca 1/ bol ako nezabezpečený veriteľ uspokojený podľa konečného rozvrhu vo výške 192,23 eur, t. j. v rozsahu 22,30 % a žalobkyňa 2/ vo výške 231,44 eur, t. j. v rozsahu 26,85 %. V civilnom konaní vedenom na Okresnom súde O. sp. zn. 3C/140/2009 bolo rozhodnuté o nároku žalobcov voči obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E.. z titulu nezaplateného nájomného za rok 2008. V trestnom konaní si však žalobcovia uplatnili náhradu škody spôsobenú ako následok trestnoprávneho konania žalovaného. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nebol odsúdený za dokonaný trestný čin, žalobcovia nemôžu stotožňovať nárok na náhradu škody z trestného činu s civilným nárokom na zaplatenie nájomného, ktorý si uplatnili už skôr v konkurze a čiastočne boli aj uspokojení.

7. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6M Cdo 16/2012 zo dňa 30.10.2013, ktorý sa zaoberal potrebou bez pochybností preukázať existenciu príčinnej súvislosti v konaniach o náhradu škody uviedol, že žalobcovia nepreukázali príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom žalovaného - trestným činom a vznikom škody - neuhradeným nárokom na nájomné podľa právoplatného rozsudku vo veci sp. zn. 3C/140/2009. Zdôraznil, že ako prokurista spoločnosti S. O., X..H..E., ktorému vznikla táto funkcia zápisom do obchodného registra dňom 20.05.2011, uskutočnil dva právne úkony skôr, t. j. dňa 06.05.2011 a 09.05.2011, na základe ktorých došlo k prevodu nehnuteľností na tretie osoby, avšak nemôže zodpovedať ako fyzická osoba za škodu podľa 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobcom z titulu neuhradenia judikovanej pohľadávky na nájomné voči spoločnosti S. O. X..H..E., pretože k dokonaniu trestného činu poškodzovania veriteľa nedošlo. Do majetku spoločnosti S. O., X..H..E. nepatrila len 1/2-ica spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, k. ú. O. a nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v k. ú. O., teda len nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom prevodu a žalobcovia nepreukázali, že jedine z predaja uvedených nehnuteľností mohli uspokojiť svoju judikovanú pohľadávku na zaplatenie nájomného. Navyše podľa neho žalobcovia nevyužili všetky zákonné prostriedky, ktoré mali k dispozícii po tom, čo sa dozvedeli o prevode nehnuteľností zo strany žalovaného a nepodali ani odporovaciu žalobu podľa § 42a Občianskeho zákonníka. V žalobe preto nepreukázali ani nedôvodili, že následok - škoda im vznikla výlučne len v súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného.

8. V podanom vyjadrení žalovaný zároveň citujúc ustanovenia § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalobcov na náhradu škody, pretože k tomu, aby bol nárok na náhradu škody uplatnený včas, musí žalobca podať žalobu na súde nielen v rámci objektívnej (v danom prípade 10-ročnej doby od spáchania trestného činu dňa 09.05.2011), ale aj v rámci plynutia subjektívnej, teda 2-ročnej doby, ktorá začne plynúť poškodenému odo dňa, keď sa dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Rozsiahla judikatúra súdov Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 43/2010 zo dňa 29.02.2012) ustálila, že moment, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, nemožno vždy stotožňovať s právoplatnosťou odsudzujúceho rozsudku v trestnom konaní. Premlčanie práva na náhradu škody podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka v rámci subjektívnej dvojročnej premlčacej doby sa viaže na podmienku vedomosti poškodeného o vzniknutej škode a o škodcovi, t. j. o tom, kto za škodu zodpovedá. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2010 sp. zn. 1 Cdo 82/2009, R 16/2014 uviedol, že poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá hneď, ako získa informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu a len čo získa vedomosť o skutkových okolnostiach, ktoré sú spôsobilé urobiť záver o mozgnej zodpovednosti určitého subjektu. Nemusí ísť priamo o zistenie, stačí, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, mohli viesť k záveru o určení zodpovedného subjektu. Rovnako aj judikatúra súdov Českej republiky viaže začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, t. j. vedomosť poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá na moment, kedy si poškodený vytvoril na základe určitých skutkových okolností právny záver o zodpovednosti určitej osoby, či o dôvodnosti a výške svojho nároku (viď rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25Cdo 2272/2011 zo dňa 27.02.2013, v ktorom súd ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na moment, kedy žalobca získal informáciu o tom, že mu jeho pohľadávka nebude vrátená, a teda že na základe uzavretej zmluvy nedôjde k plneniu. Podľa uvedeného, keďže žalobcovia podávali trestné oznámenie na neho pre trestný čin poškodzovania veriteľa a tvrdia, že jeho protiprávnym konaním v štádiu pokusu došlo ku „škode“, ktorej výšku si uplatňujú v tom istom rozsahu, ako im bola už v roku 2010 priznaná súdom, tak minimálne už v čase podania trestného oznámenia mali na základe skutkových okolností informáciu o mozgnej zodpovednosti určitého subjektu - žalovaného a

zároveň mali vedomosť o výške súdom priznanej pohľadávky. Žalobcovia sa preto nemohli dozvedieť o okolnostiach rozhodných pre plynutie premlčacej doby až právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v F. sp. zn. 4To/16/2019, keďže dátum právoplatnosti rozhodnutia je závislý od procesných okolností, ktoré nastali v priebehu konania a s vedomosťou poškodeného o škode a škodcovi priamo nesúvisí. Pokiaľ poškodený v rámci adhézneho konania uplatní svoj nárok na náhradu škody, iba potvrdzuje, že mal informáciu o zodpovednostnom subjekte (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2010 sp. zn. 1 Cdo 82/2009). Spolu s vyjadrením predložil oznámenie správcu zo dňa 17.03.2014 vydané v Obchodnom vestníku dňa 20.03.2014 pod 55/2014 a úplný výpis z obchodného registra spoločnosti F. O., X.. H.. E.. v konkurze.

9. Žalobcovia v písomnom vyjadrení zo dňa 15.06.2021 považovali tvrdenia žalovaného za účelové a nepravdivé a zotrvali na podanej žalobe a všetkých v nej uvedených argumentoch. K tvrdeniu žalovaného, že bol trestne stíhaný len pre pokus trestného činu uviedli, že v zmysle § 14 ods. 2 Trestného zákona pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin, pričom rovnako trestnoprávna teória vykladá pokus trestného činu ako úmyselné konanie popísané v § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktoré smeruje bezprostredne k dokonaniu trestného činu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo. Vo vzťahu k ich čiastočnému uspokojeniu v konkurznom konaní uviedli, že žiadne peňažné prostriedky ako výťažok konkurzu neprevzali a neboli uspokojení. Pokiaľ však súd bude mať za to, že v konkurze došlo k ich čiastočnému uspokojeniu, tak nech odráta zo žalovanej sumy náhrady škody túto čiastku ako čiastočné plnenie. Poukázali však na to, že sa jednalo o plnenie zo strany S. O., X..H..E.. a nie zo strany žalovaného ako fyzickej osoby, ktorý je žalovaný v tomto súdnom konaní o náhradu škody. Podľa nich je nesprávne tvrdenie žalovaného, že v civilnom konaní nemôže byť stotožňovaný nárok na náhradu škody s nárokom na zaplatenie nájomného, nakoľko žalovaný bol uznaný vinným len z pokusu trestného činu, nie z dokonaného trestného činu, pretože rozsudkom Krajského súdu v F. č. k. 4To/16/2019-756 zo dňa 19.12.2019 boli odkázaní ako poškodení na konanie vo veci civilného sporu, pričom bez právneho významu je skutočnosť, či žalovaný bol uznaný vinným z pokusu alebo dokonaného trestného činu, ale podstatné je, že bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu, teda protiprávneho konania, bez ohľadu na jeho vývojové štádium. Rovnako podstatné je to, že žalobcovia boli ako poškodení v trestnom konaní, uplatnili si nárok na náhradu škody, pričom jej výška bola preukázaná práve výškou priznaného nájomného v civilnom konaní.

10. K žalovaným namietanej príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a vznikom škody uviedli, že táto je jednoznačne preukázaná tým, že konal ako prokurista v mene a na účet spoločnosti S. O., X..H..E., pričom ako prokurista obchodnej spoločnosti do 23.05.2011 pod názvom S. O., X..H..E.. uskutočnil konanie, ktoré je popísané v skutkovej vete trestného činu a práve týmto konaním zmaril ich uspokojenie ako veriteľov obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E.. Tým porušil svoje právne povinnosti a konal protiprávne, čím je dostatočne preukázaná príčinná súvislosť. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že je pravdou, že podali trestné oznámenie na žalovaného, avšak toto bolo niekoľkokrát odmietnuté, trestná vec zastavená, inak právne kvalifikovaná, nie ako poškodzovanie veriteľa, ale ako marenie konkurzného konania, pričom o tom, kto za škodu zodpovedá sa dozvedeli až právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v F., sp. zn. 4To/16/2019 zo dňa 19.12.2019. Podľa nich je preto argumentácia žalovaného o možnom úsudku žalobcov o možnej osobe konkrétneho škodcu právne nesprávna a nemožno ju aplikovať na tento prípad.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 21.06.2021 k vyjadreniu žalobcov zotrval v celom rozsahu na svojom predchádzajúcom vyjadrení a zdôraznil, že v odôvodnení rozsudku Okresného súdu O. sp. zn. 7T/122/2016 sa uvádza, že: „Konštitutívny zápis prokúry do obchodného registra nastal 20.5.2011. Práve táto skutočnosť, že v danom čase nehnuteľnosti nemohli byť právne účinným spôsobom prevedené obžalovaným ako prokuristom spoločnosti na kupujúceho spôsobuje, že konanie obžalovaného možno kvalifikovať len ako pokus prečinu poškodzovania veriteľa.“ Preto tvrdenie žalobcov, že až právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v F. sa dozvedeli kto za škodu zodpovedá je nepravdivé. Z celého prípravného konania, ako aj z konania pred súdom prvého stupňa jasne vyplýva, že žalobcovia mali za to, že za údajnú škodu zodpovedá žalovaný. Pred vyhlásením obžalovaného o vine dňa 05.09.2017, vôbec súd prvého stupňa nevykonal žiadne dokazovanie vo veci náhrady škody. Po vyhlásení viny už tak urobiť nemohol. Navyše on svojím konaním žalobcom žiadnu škodu nespôsobil a ak by aj spôsobil, tak subjektívna premlčacia doba prestala spočívať najneskôr 05.09.2017 a začala plynúť nová subjektívna lehota dňa 06.09.2017. Nárok žalobcov je preto premlčaný. Tým, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku nevyslovil výrok o nároku na náhradu škody, dal žalobcom najavo, že premlčacia

doba prestala spočívať a že si musia svoj prípadný nárok uplatniť v civilnom konaní. Žalobcovia už v priebehu prípravného konania vedeli, že žalovaný svojím konaním nevyvolal žiadny trestnoprávny následok, pretože krajský prokurátor v uznesení zo dňa 13.6.2014, ktorým zamietol sťažnosť obvineného na strane 8 ods. 4 uviedol, že: „Obvineným boli teda použité nespôsobilé prostriedky na vyvolanie trestnoprávneho následku, ktorý v dôsledku nespôsobilosti týchto prostriedkov ani nastať nemohol.“

12. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktorom žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrvali na žalobe a svojich vyjadreniach v celom rozsahu. Nesúhlasili s premlčaním ich uplatneného nároku, pretože z rozhodnutia R 38/1975 vyplýva, že Občiansky zákonník viaže premlčanie práva z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby na časovú podmienku uplynutia dvojročnej doby pri náhrade škody na vedomosť poškodeného o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Premlčacia doba začína plynúť dňom kedy sa poškodený skutočne, nie iba predpokladane dozvedel o škode, t. j. kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy určitého druhu, ktorý možno natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde a ďalej o to, kto za ňu zodpovedá. Z komentára k trestnému činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 4Tdo/460/2011 týkajúce sa včasnosti vzniesenia námietky premlčania dlžníkom, pretože pokiaľ obvinený v celom trestnom konaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozhodnutia odvolacieho súdu nevzniesol námietku premlčania poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom a prvýkrát ju uplatnil až v konaní o dovolaní pred najvyšším súdom, nejde o včas uplatnenú námietku premlčania. Aj v tomto prípade dlžník- obvinený žiadnu námietku premlčania pri náhrade škody v trestnom konaní, teda v adhéznom konaní nevzniesol a vzniesol ju až v civilnom konaní, a preto je nedôvodná a nebola uplatnená riadne a včas. Krajský súd Bratislava v rozsudku sp. zn. 4To/109/2016 k námietke premlčania nároku na náhradu škody uviedol, že pokiaľ ide o premlčanie, tak pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje skutočná, teda preukázaná a nielen predpokladá vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého rozsahu, ktorú je možné objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby mohla byť uplatniteľná na súde a ďalej aj vedomosť o tom, kto za ňu zodpovedá. Ďalej uviedli, že podľa nich je žalovaným vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi, s čím sa súd musí vypoariadať. V tomto smere okrem rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/2648/2003 a sp. zn. 25Cdo/539/2008, Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 309/94 z 15.01.1997, citovali aj z uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 176/2011 zo dňa 20.04.2011, podľa ktorého, cit.: „Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva strany konania v občianskom súdnom konaní, ktoré je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany.“ Svoj nárok na náhradu škody uplatnili riadne a včas a len konaním orgánov činným v trestnom konaní, ktoré menili právnu kvalifikáciu, resp. najprv zamietli sťažnosť, potom vyhovelí sťažnosť a cez mimoriadne opravné prostriedky krajská prokuratúra vrátila naspäť vec do trestného konania, bolo spôsobené, že došlo k natihnutiu samotného trestného konania a teda oni žiadnym spôsobom nezavinili uplynutie premlčacej doby.

13. Ohľadne námietky žalovaného, že si mohli uplatňovať nárok na náhradu škody v konkurznom konaní poukázali na uznesenie Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 4To/82/2015 s tým, že spáchaním trestného činu poškodzovania veriteľa veriteľovi zostane zachovaná možnosť žiadať dlžné plnenie alternatívne od dvoch rôznych právnych subjektov, a to od páchatel'a trestného činu ako nárok na náhradu škody a od dlžníka ako uspokojenie pôvodnej pohľadávky veriteľa, pričom dlžník nemusí byť osobou totožnou s páchatel'om trestného činu. Pokiaľ je dlžníkom právnická osoba a poškodený veriteľ disponuje právnym titulom z civilného konania voči právnickej osobe ako dlžníkom, teda právoplatným súdnym rozhodnutím, potom nič nebráni veriteľovi, aby sa domáhal nároku na náhradu škody v trestnom konaní voči fyzickej osobe, napr. voči konateľovi dlžníka z titulu nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom poškodzovania veriteľa, keďže ide o dva rôzne subjekty, ktoré boli voči veriteľovi zaviazané, a to právnická osoba v civilnom konaní a fyzická osoba v trestnom konaní. Poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Tdo/29/2014 zdôraznili, že právoplatný platobný rozkaz vydaný v civilnom procese voči dlžníkovi právnickej osobe, nie je prekážkou rozhodovania o náhrade škody v adhéznom konaní voči obvinenej fyzickej osobe. K uzneseniu o zastavení trestného stíhania zo dňa 30.09.2011 uviedli, že išlo o zastavujúce uznesenie týkajúce sa absolútne iného skutku v absolútne inej trestnej veci, a to trestného činu podvodného úpadku a nie trestného činu poškodzovania

veriteľa, za ktorý bol žalovaný odsúdený. Taktiež je iná aj skutková veta, pretože ide tam o nejaký iný skutok, že dňa 07.08.2010 mali podozriví konatelia založiť inú obchodnú spoločnosť, pričom predmetom žaloby je skutková veta v rozsudku č. k. 7T/122/2016-702. Žiadali preto, aby súd žalobe vyhovel a priznal im náhradu trov konania.

14. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní taktiež v celom rozsahu zotrval na svojich vyjadreniach a nedôvodnosti podanej žaloby. Zdôraznil, že právnymi úkonmi zo dňa 06.05.2011 a 09.05.2011, kedy malo dôjsť k uzavretiu kúpnych zmlúv, ktorými mal byť vyvedený majetok zo spoločnosti S. O., X. H. E. na tretie osoby, tieto neboli vkladuschopné a boli neplatné, čím nemohol týmto konaním zmenšiť majetok spoločnosti S. O.P., X. H. E.. Samotný žalobca 1/ na výsluchu dňa 08.01.2015 uviedol, že už dňa 25.02.2011 mal vedomosť o tom, že došlo k zníženiu základného imania spoločnosti S. O. a z verejne dostupných zdrojov, www.katasterportal.sk zistil, že pozemky, ktoré mali byť predmetom kúpnych zmlúv, ale nie tých, ktoré podpisovali sa dňa 06.05.2011 a 09.05.2011, boli prevedené na tretie osoby, teda minimálne v roku 2011, najneskôr od 12.10.2011 plynula žalobcom subjektívna premlčacia doba. K včasnosti uplatnenia námietky premlčania uviedol, že v trestnom konaní nemohol uplatniť námietku premlčania, pretože chýbal výrok, ktorým by súd rozhodol o škode, resp. by odkázal žalobcov na občianske súdne konanie a v konaní pred odvolacím súdom bol tento výrok doplnený. To znamená, po prvýkrát mohol vzniesť námietku premlčania hneď potom, ako mu bola doručená žaloba, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhajú nároku na náhradu škody. Bola preto uplatnená riadne, včas a spôsobom, ktorý predpokladá zákon. Samotná dĺžka trestného konania nemôže byť taktiež na ujmu ani jemu. Navrhol preto žalobu zamietnuť jednak z dôvodu premlčania nároku žalobcov ako aj z dôvodu, že ním nebol spôsobený následok, ktorý je predmetom konania.

15. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných a ústnych vyjadrení strán v priebehu sporu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých stranami predložených listinných dôkazov a vykonal tiež navrhnuté dokazovanie oboznámením sa s trestným spisom Okresného súdu O. sp. zn. 7T/122/2016 a spisom sp. zn. 3C/140/2009 a zistil nasledovný skutkový stav:

16. Žalobcovia sa žalobou domáhajú zaplata náhrady škody spolu vo výške 45.679,57 eur na základe rozsudku Okresného súdu O. č. k. 7T/122/2016-702 zo dňa 05.09.2017, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1, písm. a/, ods. 4 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Rozsudkom Krajského súdu v F. č. k. 4To/16/2019-756 zo dňa 19.12.2019 bol doplnený výrok rozsudku o výrok, ktorým súd podľa 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodených G. C. E. Y. P. E. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

17. Medzi stranami nebolo sporné, že rozsudkom Okresného súdu O. č. k. 3C/140/2009-224 zo dňa 15.07.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu F. sp. zn. 6Co/51/2010 zo dňa 17.05.2011, právoplatným dňa 30.06.2011 bola Tlačiareň Kežmarok, s. r. o. ako žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 20.725,93 eur a žalobkyni 2/ sumu 24.953,64 eur titulom nezaplata nájomného za užívanie spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam, na ktorých mala žalovaná spoločnosť svoje prevádzkové priestory, a to napriek tomu, že tieto po celú dobu r. 2008 užívala na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 20.12.2007, uzatvorenej medzi žalobcami (poškodenými) ako prenajímateľmi a nájomcom S. O.P. X.H.E.. Išlo o nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. O., a to pozemok - parcela registra „C“ č. 1691/10 o výmere 530 m² - zastavané plochy a nádvorcia, stavba - budova bez súpisného čísla postavená na parcele č. 1691/10 - popis stavby - čalúnická dielňa a na LV č. XXX, k. ú. O., a to pozemok - parcela registra „C“ č. 540/2 o výmere 343 m² - zastavané plochy a nádvorcia, pozemok - parcela registra „C“ č. 540/3 o výmere 27 m² - zastavané plochy a nádvorcia, pozemok - parcela registra „C“ č. 543 o výmere 310 m² - zastavané plochy a nádvorcia, stavba - budova súp. č. 27 postavená na parcele č. 543 s príslušenstvom, ktoré vlastnil každý zo žalobcov vo veľkosti 1/6-iny z celku.

18. Ďalej medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalovaný bol ako obžalovaný v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde O. pod sp. zn. 7T/122/2016 rozsudkom č. k. 7T/122/2016-702 zo dňa 05.09.2017 uznaný za vinného zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa 239 ods. 1 písm. a) ods. 4 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že ako prokurista obchodnej spoločnosti do 23.05.2011 pod názvom S. O., X.H.E., ktorému vznikla funkcia zápisom do obchodného registra dňa 20.05.2011, uskutočnil dňa 06.05.2011 na základe

kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim S. O., X..H..E.. a kupujúcim P. Ľ. C.Š. a dňa 16.06.2011 na základe dodatku č. 1 ku kúpnej zmluve zo dňa 06.05.2011, predaj spoluvlastníckeho podielu 1/2 k celku z nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, v k. ú. O., taktiež dňa 09.05.2011 na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim S. O.P., X..H..E.., O. a kupujúcim U.. P. T. uskutočnil predaj nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX v k. ú. O., ktoré boli pôvodne vlastnené v uvedených podieloch subjektom S. O., X..H..E.., kde aj napriek predaju majetku spoločnosti nedošlo ani k čiastočnému uspokojeniu pohľadávok veriteľov, a to G.. C. E. Y. P.É. E., o ktorej rozhodol Okresný súd v O. rozsudkom sp. zn. 3C/140/09 zo dňa 15.07.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.06.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v F. zo dňa 17.05.2011 sp. zn. 6Co/51/2010 v prospech týchto veriteľov, čím týmto konaním zmaril uspokojenie poškodených veriteľov obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E.., a to G.. C. E., ktorému spôsobil škodu vo výške 20.725,93 eur a P. E., ktorej spôsobil škodu vo výške 24.953,64 eur, teda spolu škodu vo výške 45.679,57 eur. Krajský súd F. rozsudkom č. k. 4To/16/2019-756 zo dňa 19.12.2019 doplnil na základe odvolania žalobcov ako poškodených do rozsudku Okresného súdu O. chýbajúci výrok, ktorým podľa § 288 Trestného poriadku odkázal poškodených s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

19. Sporným medzi stranami bolo či protiprávnym konaním žalovaného ako páchatel'a prečinu poškodzovania veriteľa podľa 239 ods. 1 písm. a) ods. 4 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona bola spôsobená škoda žalobcom 1/ a 2/ spočívajúca v nevyplatení nájomného za užívanie spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam v roku 2008, na ktorých mala spoločnosť S. O., X.. H.. E.. svoje prevádzkové priestory a taktiež, či protiprávne konanie žalovaného ako škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Rovnako z vyjadrení a prednesov strán vyplynulo, že sporným bolo aj to, či si žalobcovia uplatnili vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania svoj nárok na náhradu škody včas v rámci zákonnej premlčacej doby.

20. Podľa § 100 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len Občiansky zákonník) právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

21. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

22. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

23. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

24. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

25. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

26. Podľa § 420 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

27. Podľa § 46 ods. 1, prvá veta zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok) poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na

zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

28. Podľa § 46 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Návrh podľa odseku 3 nemožno podať, ak bolo o nároku už rozhodnuté v civilnom procese alebo inom príslušnom konaní.

29. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania celého žalobou uplatneného nároku sa súd v prvom rade musel zaoberať touto námietkou, keďže opodstatnenosťou a oprávnenosťou uplatneného nároku vo veci samej sa súd pri vznesenej námietke premlčania môže zaoberať až po vyriešení otázky, či námietka premlčania je alebo nie je dôvodná (podporne pozri napr. R 29/1983).

30. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27.11.2012 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2014 v ktorom Najvyšší súd uviedol, cit.: „Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov“.

31. Ak je teda vznesená námietka premlčania, čo bolo aj v tomto prípade, nevykonáva sa dokazovanie k vecnej opodstatnenosti samotného nároku. Dokazovanie sa vykonáva len na posúdenie skutočností rozhodných pre posúdenie premlčania, teda na posúdenie aká premlčacia doba sa uplatní, kedy začala plynúť a kedy skončila. Vo vzťahu k premlčaniu práva na náhradu škody je stanovená osobitná, dvojaká kombinovaná premlčacia doba, t. j. subjektívna a objektívna. Ich počiatok je upravený odlišne a tieto dve premlčacie doby začínajú, bežia a končia nezávisle na sebe. Ak sa skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu.

32. Ako konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 31.7.2009 sp.zn. 1M Cdo/8/2008 účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt (veriteľ) pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v stanovenej premlčacej dobe - teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynútiteľnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, kedy až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa, a tak sa vnáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilanti bus iura scripta sunt (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym). Námietka premlčania predstavuje spravidla efektívny postup - obranu dlžníka proti hrozbe, že až po neúmerne dlhej dobe si veriteľ uplatní svoje právo; na druhej strane možnosť tejto námietky donucuje (vedie) veriteľa k včasnému vykonaniu svojho práva. Ide tu o predvídané právne postupy účastníkov záväzkových právnych vzťahov, ktoré zodpovedajú účelu premlčania. Nemožnosť priznať oprávnenému subjektu premlčané právo nastane až vtedy, keď sú splnené tieto skutočnosti:

a/ uplynie právnym predpisom vymedzený čas (premlčacia doba),

- b/ nevykonáva sa právo oprávneným subjektom v priebehu takto vymedzenej doby,
c/ povinný subjekt v rámci súdneho konania o uplatnenom práve účinne vznesie námietku premlčania.

33. Žalovaný vznesol námietku premlčania a tvrdil, že právo na náhradu škody je uplatnené po uplynutí premlčacej doby. Žalobcovia tvrdili, že tomu tak nie je, lebo subjektívna dvojročná premlčacia doba musí byť podľa ich názoru počítaná až odo dňa právoplatnosti rozsudku Krajského súdu F., č. k. 4To/16/2019-756 zo dňa 19.12.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.12.2019 s ohľadom na prezumpciu neviny žalovaného a objektívna desaťročná lehota vzhľadom na úmyselné konanie žalovaného odo dňa 06.05.2011, kedy žalovaný sa dopustil protiprávneho konania, za ktoré bol uznaný vinným, pričom podľa nich obe lehoty sú zachované.

34. Premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby je podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na podmienku vedomosti poškodeného o vzniknutej škode ako o určitej majetkovej ujme, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde, ako aj o vedomosti o škodcovi, t. j. o tom, kto za škodu zodpovedá (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/231/2009). Subjektívna vedomosť poškodeného o osobe zodpovednej za škodu, s ktorou ustanovenie § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka spája začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, nepredpokladá nespochybniteľnú istotu pri určení osoby zodpovednej za vznik škody. Zákon preto vychádza z predpokladu, že od osoby, ktorá vie o vzniku škody, možno požadovať, aby uplatnila nárok na súde, len čo má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, v ktorých svetle sa zodpovednosť určitej konkrétnej osoby javí ako dostatočne pravdepodobná (porov. uznesenie NS ČR sp. zn. 25Cdo/557/2013).

35. Právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní je síce rozhodnuté o vine obžalovaného, avšak automaticky neplatí, že až dňom, kedy toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, sa poškodený dozvedá o tom, kto zodpovedá za škodu. Deň právoplatnosti rozhodnutia závisí od procesných okolností, ktoré nastali v priebehu konania a priamo nesúvisí s vedomosťou poškodeného o škode a škodcovi (porov. rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo/2272/2011). Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá konkrétna fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá. V uvedenom okamihu nemusí byť daná (z rozhodnutia súdu v trestnom konaní vyplývajúca) nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/82/2009, R 16/2014).

36. Zákon, odborná literatúra a judikatúra vo vzťahu k vedomosti poškodeného (žalobcov) o osobe škodcu vychádza z predpokladu, že od osoby, ktorá vie o vzniku škody, možno požadovať, aby uplatnila nárok na súde, len čo má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, v ktorých svetle sa zodpovednosť určitej konkrétnej osoby javí ako dostatočne pravdepodobná.

37. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej premlčacej doby podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tu žalobcovia v podanej žalobe tvrdili, že žalovaný sa konania dopustil úmyselne, keďže skutok - trestný čin spáchal dňa 06.05.2011, keď ako prokurista obchodnej spoločnosti S. O., X. H. E. uzatvoril kúpnu zmluvu medzi predávajúcim S. O., X. H. E. a kupujúcim P. L. C. a dňa 16.06.2011 na základe Dodatku č. 1 ku kúpnej zmluve zo dňa 06.05.2011, na predaj spoluvlastníckeho podielu 1 k celku z nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, k. ú. O.. Objektívna premlčacia doba bola 10 ročná (nakolko žiadna zo strán nespochybnila, že žalovaný sa dopustil úmyselného protiprávneho konania), začala plynúť dňa 06.05.2011 a plynula do 06.05.2021, t. j. do dňa, kedy boli žaloby doručené súdu.

38. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, v rámci nej sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode, t. j. kedy mali žalobcovia vedomosť a škode a jej výške a o tom, kto za ňu zodpovedá, t. j. kedy získali žalobcovia informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si mohli urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá konkrétna fyzická osoba za škodu zodpovedá. Z vyjadrení žalobcov je nesporné, že o škode a jej výške mali vedomosť z rozsudku Okresného súdu O., č. k. 3C/140/2009-224 zo dňa 15.07.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu F., sp. zn. 6Co/51/2010 zo dňa 17.05.2011, právoplatným dňa 30.06.2011, ktorým bola S. O., X. H. E. ako žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 20.725,93 eur a žalobkyni 2/ sumu 24.953,64 eur titulom nezaplatenia nájomného za užívanie spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam, na ktorých mala žalovaná spoločnosť svoje prevádzkové priestory, a to napriek tomu, že tieto po celú dobu r. 2008

užívala. Podľa nich im konaním žalovaného vznikla škoda vo výške 45.679,57 eur, a to žalobcovi 1/ vo výške 20.725,93 eur a žalobkyni 2/ vo výške 24.953,64 eur.

39. V rámci posúdenia uplynutia subjektívnej premlčacej doby bolo medzi stranami sporné, kedy získali žalobcovia informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si mohli urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá konkrétna fyzická osoba za škodu zodpovedá. V rámci predbežného právneho posúdenia súd uviedol, že nárok uplatňovaný zo strany žalobcov je premlčaný, pretože vychádzajúc z vyjadrení žalobcov z pripojeného trestného spisu mal za to, že žalobcovia mali vedomosť, na základe ktorej si mohli urobiť dostatočný úsudok o fyzickej osobe, ktorá zodpovedá za ich škodu, keď podávali sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, ktorá je datovaná dňom 12.10.2011.

40. Z pripojeného trestného spisu mal súd preukázané, že žalobcovia dňa 30.08.2010 podali trestné oznámenie na neznámeho páchatela z dôvodu nezaplateného nájomného priznaného im rozsudkom v konaní vedenom na Okresnom súde O. pod sp. zn. 3C/140/2009 (v tom čase ešte neprávoplatným) z dôvodu, či nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa alebo zvýhodňovania veriteľa, podvodného úpadku, podvodu alebo iného trestného činu. V doplnení podania zo dňa 13.10.2010 uviedli, že p. L. ako konateľ spoločnosti S. O., X. H. E.. oznámil v 41. týždni svojim dodávateľom, že spoločnosť S. L., X. H. E.. preberá na seba aktivity spoločnosti S.Ň. O., X. H. E., čím potvrdil ich podozrenie z trestného činu poškodzovania veriteľa. Následne bolo uznesením zo dňa 05.11.2010 začaté trestné stíhanie vo veci zločinu podvodného úpadku, ktorým mala byť znemožnená úhrada ich splatných pohľadávok. Uznesením ČVS: ORP-272/JP-KK-2010 zo dňa 30.09.2011 bolo trestné stíhanie pre zločin podvodného úpadku zastavené, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V odôvodnení uznesenia je uvedené, že z informácie zo Správy katastra O. je zrejmé, že spoločnosť S. O., X. H. E.. je vlastníkom nehnuteľností v k. ú. O. zapísaných na LV č. XXXX, č. XXXX a od roku 2004, kedy boli nehnuteľnosti zapísané na uvedených LV nedošlo do súčasnosti k žiadnym zmenám.

41. Proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania podali dňa 12.10.2011 žalobcovia sťažnosť, v ktorej hneď v 1. bode vo vzťahu k tvrdeniu, že z informácie zo Správy katastra O. je zrejmé, že spoločnosť S. O.P., X. H. E.. je vlastníkom nehnuteľností v k. ú. O. zapísaných na LV č. XXXX, č. XXXX a od roku 2004, kedy boli nehnuteľnosti zapísané na uvedených LV nedošlo do súčasnosti k žiadnym zmenám, uviedli, že toto tvrdenie nie je pravdivé, nakoľko na spomínaných listoch vlastníctva sú ku dňu zastavenia stíhania ako noví vlastníci (na základe kúpno-predajných zmlúv) uvedené iné fyzické osoby. Napriek predaju nehnuteľností neboli uspokojené ich pohľadávky. V texte sťažnosti ďalej uviedli, že zmeny sa dali ľahko overiť, pretože uvedené fakty a listiny sú verejne prístupné na internete. Zároveň k sťažnosti predložili úplný výpis z Obchodného registra Okresného súdu F. Oddiel: Sro, Vložka číslo: 168/P obchodnej spoločnosti F. O. X. H. E., G.: XX XXX XXX, predtým S. O., X. H. E., z ktorého vyplýva, že konateľmi spoločnosti boli U. L., O. W. XXXX/XX, O., vznik funkcie 01.09.1992 a P. L., U. N. XXXX/XX, O., vznik funkcie 27.06.2008 do 19.05.2011. Ako prokúra je so vznikom funkcie dňa 20.05.2011 uvedený P. L., U. N. XXXX/XX, O., s tým, že za spoločnosť koná prokurista spoločnosti samostatne a neobmedzene vrátane scudzovania a zaťažovania nehnuteľností vo vlastníctve spoločnosti. Prokurista koná za spoločnosť tak, že k napísanému alebo vytlačenému obchodnému menu spoločnosti pripojí svoj vlastnoručný podpis s dodatkom označujúcim prokúru. Taktiež predložili aj výpis z listu vlastníctva č. XXXX, k. ú. O., z ktorého vyplýva, že P. L. C. sa stal podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností v podiele 1 k celku titulom nadobudnutia Kúpna zmluva a dodatok č. 1 -Q. XXX/XX-XXX/XX a z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, k. ú. O. vyplýva, že U. P. T. sa stal výlučným vlastníkom nehnuteľnosti titulom nadobudnutia Kúpna zmluva Q. XXX/XX-XXX/XX.

42. Z vyšetrovacieho spisu ďalej vyplýva, že uznesenie o zastavení trestného stíhania bolo uznesením 1/2KPt 1138/11-7 zo dňa 21.09.2021 prokurátora Krajskej prokuratúry F. zrušené, a to okrem iného aj vzhľadom na námietku sťažovateľov na zmenu vlastníctva nehnuteľností s tým, že vo vzťahu k dispozícii s majetkom spoločnosti v inkriminovanom čase je potrebné objasniť v zásade totožné skutočnosti, ako vo vzťahu k predmetu doterajšieho konania vymedzeného uznesením o začatí trestného stíhania zo dňa 05.11.2010, pretože sú relevantné skutočnosti, ktorými poškodení oznamovali, že došlo k prevodu majetku spoločnosti, ktorá je ich dlžníkom na iné subjekty a súčasne vyjadrovali podozrenie, že k tejto dispozícii dochádza s úmyslom zmariť uspokojenie ich pohľadávok.

43. Zo zápisnice o výsluchu svedka- poškodeného G.. C. E. v trestnom konaní dňa 08.01.2015 vyplýva, že žalobca 1/ k poškodzovaniu veriteľa uviedol, že mal vedomosť z verejne dostupného portálu www.katasterportal.sk <<http://www.katasterportal.sk>>, že spoločnosť S. O., X.. H.. E.. previedla pozemky na L. C. Y. U.. P. T., avšak nemohol sa dostať ku kúpnyim zmluvám ani zistiť výšku kúpnej ceny. Tieto prevody boli robené v čase, kedy už mal vydaný rozsudok OS O. a z kúpnej ceny za predaj týchto nehnuteľností mu spoločnosť S. O., X.. H.. E.. neuhradila jeho pohľadávku ani čiastočne. Konatelia spoločnosti vedia o termíne pojednávania na Krajskom súde F. vo veci sp. zn. 6Co/51/2010 a o možnom neúspechu ich spoločnosti dňa 06.05.2011 a dňa 09.05.2011 uzavreli kúpne zmluvy, ktorými previedli nehnuteľnosť...na tomto pojednávaní bol prítomný právny zástupca spoločnosti S. O., X.. H.. E.. a jej konateľ P. L., ktorí vyhlásený rozsudok vzali na vedomie ihneď v pojednávacej miestnosti, teda návrh na vklad bol podaný až 10 dní po vyhlásení rozsudku KS v F.. Ďalej uviedol, že týmto poukazuje na to, že konatelia mali vedomosť o vyhlásenom rozsudku KS v F. a napriek tomu podali návrh na vklad vlastníckeho práva dňa 27.05.2011, z čoho je zrejmý ich úmysel zmenšiť majetok spoločnosti a ukrátiť tak uspokojenie jeho pohľadávky. Na výsluchu si uplatnil celkovú výšku škody 45.679,57 eur s tým, že v rámci konkurzného konania mu z rozvrhu výťažku správca konkurznej podstaty poukázal na jeho účet cca 200,- eur. V závere uviedol, že celé konanie konateľov spoločnosti S. O., X.. H.. E.. od roku 2009, 2010, 2011 považuje za úmyselné v snahe zmenšiť majetok spoločnosti S. O., X.. H.. E.. a spôsobiť jej úpadok a nemajetnosť a takto poškodiť jeho ako veriteľa. Zo zápisnice o výsluchu svedka- poškodeného P. E. v trestnom konaní dňa 08.01.2015 vyplýva, že sa pridŕžavala svojho predchádzajúceho výsluchu s tým, že ku všetkým skutočnostiam sa vie vyjadriť jej manžel. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 24.953,64 eur.

44. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že nárok na náhradu škody si žalobcovia ako poškodený riadne uplatnili v prípravnom konaní do skončenia vyšetrovania dňa 08.01.2015 s riadnym uvedením dôvodov a v akej výške si nárok na náhradu škody uplatňujú (§ 43 ods. 3 Trestného poriadku). Je pravdou ich tvrdenie, že len konaním orgánov činných v trestnom konaní, ktoré menili právnu kvalifikáciu, resp. najprv zamietli sťažnosť, potom vyhovelí sťažnosti bolo spôsobené, že došlo k natihnutiu trestného konania, a teda je nepochybne že nielen žalobcovia, ale ani žalovaný toto nezavinili. Na druhej strane sami žalobcovia svojimi vyjadreniami - v podanej sťažnosti proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, vo výpovedi z výsluchu a nimi predloženými dôkazmi (výpis z obchodného registra) preukázali, že nepochybne už dňa 12.10.2011 získali informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si mohli urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá konkrétna fyzická osoba za škodu zodpovedá, a že to je konateľ - žalovaný P. L., ktorý bol aj podľa žalobcu 1/ prítomný v pojednávacej miestnosti na Krajskom súde F. pri vyhlasovaní rozsudku dňa 17.05.2011 a že to boli konatelia spoločnosti S. O., X.. H.. E., z ktorých jedným bol aj žalovaný, ktorí od roku 2009, 2010, 2011 konali úmyselné v snahe zmenšiť majetok spoločnosti S. O., X.. H.. E.. a spôsobiť jej úpadok a nemajetnosť a takto poškodiť žalobcov ako veriteľov, a teda už dňom 12.10.2011 začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Žiadne iné osoby ako tieto sa v priebehu celého trestného konania ani neuvádzajú, nespomínajú a je nesporné, že údaje o osobe konateľov boli verejne prístupné. Na tomto závere nemení nič ani tvrdenie žalobcov o tom, že najskôr bolo vedené trestné konanie vo veci podvodného úpadku a neskôr poškodzovania veriteľa, pretože sa v priebehu trestného konania objasňovali v zásade totožné skutočnosti a zmena právnej kvalifikácie nemá vplyv na posúdenie zodpovednosti osoby za jej protiprávne konanie, keďže žalobcovia vedeli, kto im mal nimi tvrdenú škodu spôsobiť.

45. K trestnému oznámeniu súd uvádza, že riadnym uplatnením nároku v adhéznom konaní, ktoré má za následok zastavenie plynutia premlčacej doby, je podanie trestného oznámenia len vtedy, ak obsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške (porov. uznesenie NS ČR sp. zn. 28Cdo/111/2013). Nestačí pritom len podanie trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a, v ktorom poškodený žiada náhradu škody (vyžaduje sa prejav vôle požadovať od konkrétnej osoby náhradu škody z konkrétnych dôvodov a v konkrétnej výške). V tomto prípade tieto podmienky v podanom trestnom oznámení splnené neboli.

46. Keďže vo vzťahu k včasnosti žaloby musia byť zachované obe premlčacie doby, tak subjektívna ako aj objektívna a už pri uplynutí jednej z nich nemožno žalobou uplatnený nárok priznať, nebolo možné žalobe žalobcov ani sčasti vyhovieť. Žalobcovia- poškodení si právo na náhradu škody v adhéznom konaní neuplatnili včas, keď z vykonaného dokazovania vyplýva, že informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si mohli urobiť dostatočný úsudok o tom, že za škodu zodpovedá žalovaný P. L. mali už dňa 12.10.2011, keď podávali sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného

stíhania (to, že vedomosť mali už v roku 2011 vyplýva aj z výpovede žalobcu 1/ a žalobkyne 2/, ktorá uviedla, že ku všetkým skutočnostiam sa vie vyjadriť jej manžel). Z uvedeného vyplýva, že nedošlo ani k spočívaniu premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, keďže škoda nebola uplatnená včas, ale až po uplynutí premlčacej doby dňa 08.01.2015. Pre úplnosť súd uvádza, že o výške škody mali žalobcovia vedomosť dňa 30.06.2011 a o zodpovednosti žalovaného za škodu dňa 12.10.2011, preto mali a mohli už vtedy uplatniť svoje tvrdené nároky, lebo už vtedy začala plynúť subjektívna premlčacia doba pre ich súdne uplatnenie a uplynula dňa 12.10.2013. Nakoľko tak žalobcovia neurobili a žalobu podali až v 06.05.2021, pričom žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, ktorá bola dôvodná, nemohol súd vzhľadom na ust § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka premlčané právo žalobcom priznať, a preto musel ich žalobu bez ďalšieho v celom rozsahu zamietnuť.

47. Pokiaľ žalobcovia na pojednávaní namietali, že žalovaným vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi a súd sa s tým musí vyporiadať, tak súd v tomto prípade dospel k záveru, že súdna prax ustálila, že dôvodné vznesenie námietky premlčania v civilnom konaní nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a použitím tohto ustanovenia tak nemožno reparovať už zaniknuté právo veriteľa na vymáhanie jeho pohľadávky (rozsudok Najvyššieho súdu SR., sp. zn. 1Cdo 148/2004). V tomto konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania hneď pri svojom prvom úkone v spore, a to v písomnom vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 01.06.2021, v rámci prostriedkov procesnej obrany v súlade s koncentráciou konania.

48. Z uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 176/2011 zo dňa 20.04.2011, na ktoré poukázali žalobcovia súd cituje: „Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že vznesenie námietky premlčania v konaní žalovanými je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na podporu svojho názoru poukázal jednak na zmysel a účel tohto ustanovenia občianskeho zákonníka ako korektívu, ďalej na rozhovaciou prax ESLP (rozhodnutia ESLP Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko) a na nutnosť uprednostnenia spravodlivého skončenia sporu pred formálnym zamietnutím žaloby. Podľa názoru ústavného súdu vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd správne považoval za významné, či v konaní boli preukázané také dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ krajský súd v situácii, keď takéto osobitné okolnosti prípadu vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania zo strany sťažovateľa preukázané neboli, dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na to, aby výnimočne nepriznal vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom s poukazom na to, že by bolo preukázané zneužitie práva žalovanými pri vznesení tejto námietky, nemohol byť ani jeho postup nesúladný so základnými princípmi občianskeho súdneho konania, a tým ani so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu a právom na spravodlivý proces. Krajský súd sa ďalej posudzujúc okolnosti prípadu zaoberal aj súvislosťou inštitútom premlčania s princípom právnej istoty a ústavne súladne poukázal pre objasnenie dôvodov svojho rozhodnutia aj na podstatu tohto princípu, pričom zdôraznil, že právna úprava premlčania „vychádza z potreby zvýšenia právnej istoty v právnych vzťahoch. Základným účelom inštitútu premlčania je tak pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby včas pristupovali k uplatňovaniu si svojich subjektívnych práv a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po neobmedzenú dobu nútené plniť si svoje povinnosti, a aby im bola zabezpečená ochrana v prípade oslabenia ich dôkaznej povinnosti v prípadnom súdnom konaní so značným časovým odstupom.“. Ústavnú konformnosť prístupu krajského súdu k rozhodovaniu vo veci sťažovateľa nespochybňujú ani rozhodnutia ESLP, na ktoré poukazuje sťažovateľ. Tieto sú vybudované na myšlienke, podľa ktorej je potrebné osobitne chrániť (v občianskom súdnom konaní) osoby, ktoré z objektívnych dôvodov nemôžu samy efektívne brániť svoje práva, a v prípade, ak dôjde ku kolízii požiadavky právnej istoty a práv takejto osoby, je nevyhnutné osobitné charakteristiky takejto osoby zohľadniť [„ (...) všeobecný záujem na zachovaní právnej istoty nepostačuje pre ospravedlnenie skutočnosti, že osoba s obmedzenou právnou spôsobilosťou bola zbavená svojho obydlia (v exekučnom konaní, pozn.) bez toho, aby bola schopná

účinne sa zúčastniť konania a bola ponechaná zároveň bez možnosti obrátiť sa na súd (v krátkej prekluzívnej lehote, pozn.) so žiadosťou o preskúmanie primeranosti takéhoto opatrenia“; Zehenter v. Rakúsko, sťažnosť č. 20082/02, rozsudok ESLP zo 16. júla 2009, bod 65]. Ako správne uzavrel krajský súd, z obsahu súdneho spisu vo veci sťažovateľa neboli takéto (obdobné) okolnosti preukázané.“

49. Žalobcovia v priebehu sporu neargumentovali žiadnymi výnimočnými okolnosťami daného prípadu a osobitého zreteľa, pre ktoré by mala byť žalovaným vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi, a pre ktoré by malo dôjsť jej vznesením z jeho strany k zneužitiu práva. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcom bránila včasnému uplatneniu si práva nejaká mimoriadne závažná objektívne existujúca, náhla, neprekonateľná a nepredvídateľná prekážka, pre ktorú by sa javilo nepriznanie premlčaného práva pre nich neprimerane tvrdým postihom. Neuvádzajú žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali taký výnimočný zásah do princípu právnej istoty, ktorým by došlo k značnému znevýhodneniu žalobcov a k odopretiu výkonu ich práv a právnej ochrany zaručenej im platným právnym poriadkom. Takéto úvahy a z nich vyvedené závery zodpovedajú aj požiadavke spravodlivého usporiadania vzťahu medzi účastníkmi konania. Súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalobcov, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi.

50. Súd aj napriek dôvodne vznesenej námietke premlčania a zamietnutiu žaloby z tohto dôvodu, pristúpil k posúdeniu veci samej.

51. Žalobcovia si v spore uplatňovali nárok na náhradu škody z trestného činu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pre ktorého priznanie musia byť kumulatívne splnené zákonné predpoklady občianskoprávnej zodpovednosti, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou a zavinenie.

52. Okresný súd O. v rozsudku č. k. 7T/122/2016-702 zo dňa 05.09.2017 vo vzťahu k nároku na náhradu škody uviedol, že v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv nebola v obchodnom registri vyznačená prokúra, teda oprávnenie obžalovaného konať v mene spoločnosti S. O. X..H..E.. Konštitutívny zápis prokúry do obchodného registra nastal až dňa 20.05.2011. Práve skutočnosť, že v danom čase nehnuteľnosti nemohli byť právne účinným spôsobom prevedené obžalovaným ako prokuristom spoločnosti na kupujúcich spôsobuje, že konanie obžalovaného možno kvalifikovať len ako pokus prečinu poškodzovania veriteľa. Obvineným zvolené prostriedky boli nespôsobilé na vyvolanie trestnoprávneho následku, preto v dôsledku nespôsobilosti týchto prostriedkov uvedený následok ani nastať nemohol. Vzhľadom na skutočnosť, že pohľadávky poškodených už boli právoplatne rozhodnutím súdu judikované ako aj na skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil nespôsobilého pokusu, súd o nároku na náhradu škody poškodených G.. C. E. a P. E. nerozhodoval.

53. Po podaní odvolania žalobcov ako poškodených Krajský súd F. v rozsudku č. k. 4To/16/2019-756 k nároku na náhradu škody konštatoval, cit.: „Správne totižto poškodení v odvolaní argumentujú, že v pôvodnom civilnom konaní bolo rozhodnuté o nárokoch žalobcov (totožných s osobami poškodených v posudzovanej trestnej veci), voči obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E., F. XX, G.: XX XXX XXX na vyplatenie dlhu na nájomnom v prospech žalobcov (poškodených). Jednalo sa teda o dlžné nájomné za rok 2008 z titulu zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 20.12.2007, uzatvorenej medzi poškodenými ako prenajímateľmi a nájomcom S. O. X..H..E.. Oproti tomu v trestnom konaní - tzv. adhéznom konaní sa poškodení domáhali náhrady škody spôsobenej konaním obžalovaného P. L., ktorý mal zmenšiť majetok označenej obchodnej spoločnosti (predajom časti jej majetku zjavne pod cenu) a tým zmariť uspokojenie už skôr v inom konaní im priznaného nároku na úhradu nájomného. V adhéznom konaní si teda uplatnili nárok na náhradu škody im spôsobenej konaním obžalovaného - voči obžalovanému ako fyzickej osobe a nie voči obchodnej spoločnosti, čo tiež krajský súd považuje za nárok (dlh na nájomnom), rozdielny od nároku uplatnenom v trestnom konaní (v adhéznom konaní) zo spôsobenej škody.“ Ďalej krajský súd uviedol, že pri spáchaní trestného činu páchatelom len v štádiu pokusu k dokonaniu trestného činu nedôjde, a preto v danom prípade tým, že okresný súd prijal vyhlásenie obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku súčasne právoplatne uzavrel - bez toho, aby túto skutočnosť po prijatí vyhlásenia obžalovaného mohol riadne hodnotiť (preskúmať) na podklade výkonného dokazovania na hlavnom pojednávaní - že v tomto konaní nebol dokonaný následok v podobe spôsobenej škody. Len nemožnosť krajského súdu vykonať prieskum výroku o vine z dôvodu prijatia vyhlásenia obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku - z hľadiska dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody poškodenými neznamená bez ďalšieho - neexistenciu

spôsobenia škody konaním páchatel'a (konateľ'a pôvodnej obchodnej spoločnosti S. O., X..H..E., F. X) poškodeným a neexistenciu zodpovednosti konateľ'a tejto obchodnej spoločnosti za jej náhradu v zmysle ust. § 420 a následne Občianskeho zákonníka.

54. Keďže žalobcovia boli odkázaní s nárokom na náhradu škody na civilný proces, dôvodiac tvrdeniami v podanej žalobe a vyjadreniach mali za to, že ich žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Už v podanej žalobe uviedli, že v právnej veci vedenej na Okresnom súde O. pod sp. zn. 3C/140/09 bola žalovaným obchodná spoločnosť S. O., X..H..E. a právnym titulom judikovania pohľadávky bolo nezaplatené nájomné, pričom v tomto prípade na základe tejto žaloby je žalovaným fyzická osoba - právoplatne odsúdený prokurista a právnym titulom je nárok žalobcov ako poškodených na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že žalovaný nebol odsúdený za dokonaný trestný čin, čo síce neznamená neexistenciu spôsobenia škody, ako uviedol aj krajský súd, avšak žalobcovia nemôžu stotožňovať nárok na náhradu škody z nedokonaného trestného činu s civilným nárokom na zaplatenie nájomného, navyše, keď nielen z vyjadrenia žalovaného a nim predloženého dôkazu na čl. 44 spisu (oznámenie správcu zo dňa 17.03.2014 vydané v Obchodnom vestníku dňa 20.03.2014 pod 55/2014), ale aj z výpovede svedka poškodeného (žalobcu 1/) v trestnom konaní dňa 08.01.2015 vyplýva, že tento si svoj nárok uplatnil v konkurznom konaní a bol uspokojený vo výške 192,23 eur. Bez významu je aj tvrdenie žalobcov, že pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby za dokonaný trestný čin, pretože ako sami uvádzajú, ide o posudzovanie trestnej sadzby, nie o posudzovanie výšky škody, ktorá im vznikla ako následok konania žalovaného pri pokuse trestného činu. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalovaného, že nim ako obvineným boli použité nespôsobilé prostriedky na vyvolanie trestnoprávneho následku, ktorý v dôsledku nespôsobilosti týchto prostriedkov nastať nemohol, pretože kúpne zmluvy neboli zo strany predávajúceho- spoločnosti S. O., X.. H.. E.. podpísané osobou de iure splnomocnenou k týmto dispozičným úkonom, nakoľko prokúra v prospech obvineného P. L. bola do obchodného registra zapísaná až dňa 20.05.2011. Už z vyjadrenia strán v priebehu sporu bolo zrejmé, že je potrebné odlíšiť nárok žalobcov na nájomné a nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom v štádiu pokusu, keďže k dokonaniu trestného činu nedošlo.

55. Súd vyhovel v spore všetkým dôkazným návrhom strán, vykonanie žiadneho z navrhnutých dôkazov nezamietol, vykonanie žiadneho z navrhnutých dôkazov ani nebolo stranami namietané. Keďže tu nejde o spor s ochranou slabšej strany ale o klasický kontradiktórny spor, žiadne iné dôkazy ako tie, ktoré strany samé do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania navrhli súd vzhľadom na § 185 ods. 2 Civilného sporového poriadku vykonať nemohol a nesmel. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu slúžiaceho v zmysle ust. § 215 Civilného sporového poriadku pre rozhodnutie vo veci bola tu len a výlučne na stranách sporu. V klasickom sporovom konaní, pre ktoré platí dispozičný a prejednací princíp, princíp kontradiktórnosti a koncentrácie a (s nimi spojený) princíp formálnej pravdy súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“ či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak v konkrétnom prípade môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok (procesná sankcia) nedostatočnej procesnej aktivity strany sporu (k tomu bližšie pozri Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, z ktorého súd citoval, strana 798, výklad k § 215 CSP).

56. Medzi stranami je síce nesporné, že došlo k protiprávnemu konaniu zo strany žalovaného, keďže bol právoplatne odsúdený trestným súdom pre trestný čin poškodzovania veriteľa v štádiu pokusu, čím bol naplnený prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti za škodu, avšak ďalšie predpoklady z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcov preukázané neboli. Čo sa týka výšky škody tu súd považuje za potrebné uviesť, že výška pohľadávky žalobcov (na nájomnom) môže byť považovaná za výšku škody pri trestnom čine poškodzovania veriteľa len vtedy, ak napríklad došlo k odstráneniu majetku dlžníka (S. O.P., X.. H.. E.), ktorý mal rovnakú alebo vyššiu hodnotu ako bola výška pohľadávky žalobcov ako veriteľov. V tomto spore súd nemal zo strany žalobcov preukázané, že by nedokonaným trestným činom v štádiu pokusu, v ktorom žalovaný použil nespôsobilé prostriedky na vyvolanie trestnoprávneho následku bola žalobcom spôsobená nimi požadovaná škoda v celkovej výške 45.679,57 eur. Nebolo

teda preukázané, že spôsob spáchania trestného činu žalovaným spôsobil škodu v nimi požadovanej výške. Navyše žalobcovia nepreukázali, že jedine z predaja uvedených nehnuteľností mohli uspokojiť svoju judikovanú pohľadávku na zaplatenie nájomného.

57. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia nielen, že nepreukázali výšku škody, keď v tejto časti neunesli dôkazné bremeno, ale nepreukázali ani príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom žalovaného- trestným činom a vznikom škody- neuhradeným nárokom na nájomné. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6M Cdo 16/2012 zo dňa 30.10.2013, cit.: „o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť (napr. porušenie zmluvnej povinnosti samotným poškodeným), zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), sa príčinná súvislosť zisťuje.“

58. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam súd zamietol žalobu nielen z dôvodu premlčania žalobcami uplatneného práva na náhradu škody, ale aj z dôvodu neunesenia dôkazného bremena týkajúceho sa preukázania všetkých predpokladov vzniku nároku na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka.

59. Pre úplnosť súd uvádza, že sa oboznámil aj s rozhodnutiami súdov týkajúcimi sa veci samej, na ktoré poukázal právny zástupca žalobcov na pojednávaní súdu a uzatvára, že vo všetkých týchto rozhodnutiach išlo o dokonaný trestný čin a iný skutkový stav ako v tomto spore.

60. Vo vzťahu k trovám konania žalobcovia na pojednávaní poukázali na dôvody hodné osobitného zreteľa a na aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku, ktoré odôvodnili tým, že žalobca 1/ G.. C. E. má t. č. XX rokov, je onkologický pacient, má ťažké zdravotné problémy, o čom predložili správu z protónového centra v F., kde sa liečil na onkologické ochorenie ako aj lekársku správu zo dňa 14.01.2022, 14.03.2022. Aj žalobkyňa 2/ P. E.Á. má XX rokov a je rovnako v ťažkom zdravotnom stave, pričom do súdneho spisu predložili lekársku správu zo dňa 26.10.2021, ako aj prepúšťaciu správu zo dňa 06. a 08.01.2022, podľa ktorých trpí okrem vysokého krvného tlaku aj závažnými ochoreniami ohrozujúcimi jej život a zdravie. Žalovaný uplatnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa ponechal na zváženie súdu.

61. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

62. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

63. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti, teda petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech v konaní iba vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech vo veci má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti druhej strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech, t. j. každá strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Súd však napriek uvedenému môže zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov. Súdu priamo zo zákona vyplýva povinnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať i (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 Civilného

sporového poriadku. V žiadnej právnej veci sa strana sporu nemôže spoliehať na to, že zmiernujúce ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku sa jej nedotkne.

64. Aplikácia ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada súd jednak k majetkovým, osobným a sociálnym pomerom strán sporu, ale rovnako je potrebné prihliadať aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a dôležitým je aj správanie strán sporu pred a po podaní žaloby. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

65. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinný účastník nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sám nezavinil, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch účastníkov, prihliada na postoj účastníkov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnému účastníkovi alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. 12. 2011, č. k. II. ÚS 563/2011-14).

66. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Čo sa týka rozsahu, môže súd povinnosť nahradiť trovy moderovať celkom alebo sčasti, avšak vždy iba moderovať- nemôže túto povinnosť preniesť na inú stranu sporu. Čiastočná moderácia znamená, že súd určí podiel, koľko z trov strana zaplatí (napr. 1/2, 1/3, 50 %, 25 % a pod.). (k tomu bližšie pozri Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, z ktorého súd citoval, strana 942, výklad k § 257 CSP).

67. Rozhodujúcim pre potreby rozhodovania o náhrade trov konania bude preto zistenie, či možno od žalovaného, ktorý má nárok na náhradu trov konania, spravodlivo žiadať, aby si náklady vzniknuté v súvislosti s predmetným konaním hradil sám. Navyše zistenie, že účastník mal úspech v konaní v dôsledku uplatnenia námietky premlčania, nie je dôvodom, aby súd bez ďalšieho nepriznal úspešnému účastníkovi náhradu trov konania. Aj tu treba prihliadať na všetky okolnosti významné pre posúdenie náhrady trov konania z hľadiska ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku.

68. Na základe uvedeného súd prihliadol na vek žalobcov a ich zdravotné problémy, keď z nimi predložených dôkazov mal preukázané, že žalobca 1/ je onkologickým pacientom a trpí ďalšími chronickými ochoreniami (obesitas, hyperlipoproteinemia, hepatopatia s aktivitou a pod.), žalobkyňa 2/ má supraventrikulárnu tachykardiu, benígnu primárnu artériovú hypertenziu, poruchu metabolizmu lipoproteínov a pod. Súd v žiadnom prípade nespochybňuje vysoký vek a zlý zdravotný stav žalobcov, na druhej strane však prihliadol aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a na správanie strán sporu po podaní žaloby, keď práve toto konanie bolo pre žalobcov jediným možným konaním, ktorým sa mohli domôcť úhrady nájomného, ktoré im bolo právoplatne priznané v roku 2011, pričom napriek tomu, že súd už v predbežnom právnom posúdení uviedol, že ich nárok na náhradu škody je premlčaný, trvali na podanej žalobe v celom rozsahu. Súd taktiež prihliadol aj na to, že žalovaný uviedol všetky skutočnosti a dôkazy hneď pri prvom úkone, ktorý mu patril, a to v písomnom vyjadrení zo dňa 01.06.2021, v ktorom vzniesol aj námietku premlčania. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam a s poukazom na intenzitu

preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa, súd využíjúc svoje moderačné právo žalovanému, ktorý bol v spore úspešný v celom rozsahu priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, nakoľko mal za to, že úhrada trov v takom rozsahu bude v možnostiach žalobcov, ktorí sú dvaja a to najmä s poukazom na to, že trvali na podanej žalobe, aj keď podľa posúdenia súdu, s ktorým boli oboznámení, bola táto nedôvodná. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

: Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.